

lingerne med Nationalbanken, men det er efter min Mening mere en formel juridisk Ændring end en reel. Der blev i Folketinget udtalt Ønske om, at nogle Ord, der ligesom indsnævrede Nationalbankens Forpligtelser, skulde stryges, og det er derefter sket med Tilslutning fra alle Partier, og uden at Ministeriet har fundet Anledning til at modsætte sig, at det skete. Jeg beklager, at Nationalbanken ikke ved de Forhandlinger, som jeg efter Folketingsudvalgets Ønske paa ny havde med Nationalbanken, gav sin Tilslutning til Ændringen paa det paa-gældende Punkt, saa meget mere som jeg maa tilstaa, hvad jeg ogsaa allerede har sagt, at jeg ikke nogen Sinde har tillagt den omstridte Form nogen reel Betydning. Det er jo saa, at det, man her foreslaar, efter Sagens Natur maa være en Ordning, som man vel ikke har prøvet, men som man i Overensstemmelse med de Opfattelser, der hersker indenfor vide Kredse, maa mene det muligt at gennemføre. Det er paa den anden Side klart, at hvis det skulde vise sig, at Ordningen ikke lader sig gennemføre, saa maa den naturligvis paa ny tages op til Prøvelse baade i Ministeriet og i den høje Rigsdag, og det er jo muligt, at Banken paa det ene eller det andet Trin kunde blive nødt til for at sikre Opretholdelsen af denne Ordning at bruge de saakaldte banktekniske Midler maaske i stærkere Grad, end man i og for sig havde ønsket eller ventet det, men det er en Mulighed, som jo unægtelig foreligger ved Siden af de andre Hjælpe-midler, som ved Lovforslaget stilles til Raadighed for Nationalbanken til Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg haaber imidlertid, at Nationalbanken værdsætter Guldmoratoriet saa højt, at den ogsaa vil tage det nødvendige Hensyn til Rigsdagens Ønsker om Formuleringen paa det Punkt, jeg her har nævnt.

Maa jeg tillade mig overfor det høje Landsting at anbefale Forslaget, saaledes som det nu foreligger fra Folketinget, idet jeg tilføjer en Anmodning om at lade Sagen nyde hurtig Fremme, eventuelt paa den førnævnte Maade, som der er udtalt Ønske om, og jeg haaber, at det skulde lykkes at naa til et Resultat, saaledes at denne Sag, der har virket tyngende og skadende i store Dele af vort Land, nu maatte kunne bringes til en Ordning, der gav en sikkert ønskelig Ro i det saakaldte Valutaspørgsmaal. Jeg saa med Tilfredshed et kendt Venstreblad skrive for nogle Dage siden, at i denne Sag var der nu Land i Sigte. Jeg haaber, at det høje Landsting vil medvirke til, at dette bliver Sandhed.

Madsen-Mygdal: Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, og som det ogsaa nu er nævnt af den højtærede Statsminister, har det foreliggende Lovforslag været Genstand for en indgaaende Drøftelse i Folketinget. Man har dèr gennem en Udvalgsbehandling, der har strakt sig over 3 Uger, gjort Forsøg paa at opnaa Enighed mellem Partierne. Der er ikke Grund til at tvivle om, at man fra alle Sider har deltaget i de Forhandlinger, der er ført i det andet Ting, med en redelig Villie til at opnaa et Resultat, men til Trods herfor er den ønskede Enighed dog endnu ikke naaet, og Forhandlingerne i Folketinget er for Øjeblikket afsluttede med et saadant Resultat, at det med temmelig stor Sikkerhed kan forudses, at Forslaget, som det her foreligger, ikke vil kunne føres uændret gennem dette Ting. Der er kun Grund til at beklage, at Bestræbelserne i det andet høje Ting for saa vidt paa nærværende Tidspunkt er strandet, dels fordi Forslaget i sig selv indeholder Anvisning paa en Ordning, der virkelig er det, den angives at være: en Stabilisering af Valutaen, men ogsaa fordi der nu kun er levnet Forhandlingernes videre Førelse her i Tinget, eventuelt gennem et Fællesudvalgs Arbejde, en meget begrænset Tid, hvis det da skal lykkes at naa til et Resultat, inden Moratorieloven udløber den 31. December i Aar.

Under Hensyn til denne korte Tid skal jeg ikke komme ind paa en nærmere Omtale af de Spørgsmaal, hvorom der er Uenighed mellem Partierne, det fremgaar jo — og ærede Medlemmer vil vide det — af Udvalgsbetænkningen og Ordførernes Udtalelser i det andet høje Ting, men jeg ønsker at fremhæve, at hvor uenige Partierne end er i denne Sag, saa er der dog Enighed — i hvert Tilfælde har det vist sig under Forhandlingerne i Folketinget, at der mellem Partierne er Enighed om de 3 første Paragraffer i Forslaget, og det er netop disse tre første Paragraffer i Forslaget, der efter min Opfattelse er Kærnepunktet i hele Ordningen. Det er disse 3 Paragraffer, der indeholder Bestemmelser af den Art, som jeg under Valutaforhandlingerne her i Sommer tillod mig at lyse efter. Det er disse 3 Paragraffer, der angiver Forskellen mellem Regeringens daværende Valutastandpunkt og dens nuværende, en Forskel, som jeg anser for at være en Forbedring, og en Forskel, som jeg i høj Grad anerkender.

Hvad der paa den anden Side er Uenighed om her paa Rigsdagen, det kan i og for sig siges at være betydningsfulde Spørgsmaal, men i rent valutamæssig Henseende